

hensyn og gennemført Lovforslaget uden Ændringer, og for øvrigt ogsaa uden Om-
tale. Flertallet i Udvalget, for hvilket jeg
er Ordfører, har stillet sig paa samme
Maade og mener, at der her er et Billig-
hedskrav, som vi ønske opfyldt. Vi have
derfor foreslaaet Lovforslagets uforandrede
Vedtægelse.

Villars Lunn: Paa Mindretallets Vegne
skal jeg — efter at have gjort en kort
Undskyldning for den lange Mindretals-
betænkning — motivere det eneste Æn-
dringsforslag, vi have stillet, om jeg saa
maa kalde det; det gaar nemlig ud paa,
at Sagen nægtes Overgang til 3die Be-
handling. At denne Motivering ikke kan
ske i ganske faa Ord, ligger i det ejen-
dommelige Forhold ved denne mærkelige
Sag — jeg betænker mig ikke paa at sige:
den mest utiltalende Sag, der har fore-
ligget i Landstinget i de 15 Aar, jeg har
haft den Ære at være Medlem af det.
Regeringen — lad mig skynde mig at sige
den forrige Regering — har nemlig frem-
lagt et Lovforslag om at skænke Grosserer
Alfred Christensen 56,600 Kr. som en
Slags Erstatning for hans mislykkede Kon-
cession paa Lyngby—Vedbækbanen. Denne
mislykkedes — siges der i Motiverne —
fordi Rigsdagen i Loven optog en Bestem-
melse om, at Banen ikke skulde have
Statstilskud til Ekspropriation og Materiel.
Landstingets Ordfører den Gang moti-
verede Optagelsen af denne Bestemmelse
ved en Henvisning til de gunstige Vilkaar,
hvorunder Banen antoges at komme til at
virke. Saa mange vare Ordene! Der
manglede bare, at man nu skulde antyde,
at Rigsdagen og specielt Landstinget skulde
have gjort Manden Uret, fordi han var en
energisk politisk Modstander. Man be-
tænke, at det her drejer sig om den for-
ligssøgende Rigsdag, det moderate Folke-
ting og det stokreaktionære Landsting i
1892—93! Et saadant Lovforslag er alt-
saa blevet fremlagt, det er en Kendsgern-
ing, og jeg betænker mig da ikke paa at
udtale min Indignation over den Motive-
ring, som følger med det, min Indignation
saavel fra et almindeligt Lovgiverstand-
punkt som fra det mere specielle Stand-
punkt, at jeg har siddet som Medlem af
det paagældende Jernbaneudvalg — og for
øvrigt har været Medlem af alle de Jern-
baneudvalg, dette Ting har nedsat siden
1890, da jeg kom ind i Tinget, og op til
Dato. Jeg hævder med Bestemthed, at
det foreliggende Forslag paabyrder Rigs-

dagen et Ansvar, som den hverken vil,
kan eller skal bære.

Forslaget motiveres med den Betragt-
ning, at Rigsdagen i sine Overvejelser, om
Koncession paa Banen skulde gives, har
skønnet over — det vil sige: vejjet og vraget
— dette Forslag ud fra Betragtninger
over dets fremtidige økonomiske Resul-
tater, og at dette Skøn, naar det viser sig
at være fejlagtigt, skulde forpligte Stats-
kassen til at give Erstatning, eller med
noget Skin af Ret skulde kunne bevæge
Lovgivningsmagten til at bevilge Erstat-
ning. Jeg hævder, at det paagældende
Landstingsudvalg heller ikke har skønnet
over dennes eller nogen anden Banes
rentabilitet blandt alle de 29. Hvad Land-
stingets Ordfører i 1893—94 i den Retning
har udtalt, er, som det fremgaar af Be-
tænkningen, hvad han har hørt af Kon-
cessionssøgerne, og det er fremført ganske
uden Ansvar for Udvalget og Landstinget
— ja man kunde endog sige for ham selv;
thi enhver i dette Ting, som har kendt
den afdøde Rumps samvittighedsfulde Ord-
førerskab i alle Jernbanesager, vil ind-
rømme, at han vilde vende sig i sin Grav,
hvis han vidste, at en Minister har kunnet
fremlægge et Lovforslag om Ansvar for
Rigsdagen for en Ordførers Udtalelse om
et Jernbanelovforslag, der blev fremlagt
blandt de 29 i 1893—94, og at dette
skulde kunne føre til et Erstatningsansvar
for Statskassen. Den daværende Ordførers
Ord kunne overhovedet kun forstaaes som en
Begrundelse af, at Udvalget paa de an-
førte Betingelser, nemlig intet Statstilskud
til Ekspropriation og Materiel overhovedet,
vilde optage Lyngby—Vedbækbanen paa
Loven om de Baner, der skulde bygges
med halvt Statstilskud. Thi det er den
eneste Uret, der er sket i 1893—94, at
denne ene Bane mellem alle de andre er
optagen paa en Jernbanelov, som skulde
give halvt Statstilskud til de private Ba-
ner. Der er jo ingen, der vil erklære sig
uenig med mig om den Tanke, at naar
man overhovedet kan forsvare Loven af 8.
Maj 1894, er det derigennem, at man ved
at give halvt Statstilskud til Kommunerne,
Sognene og Byerne ved Anlægget af de for-
dem tjenlige Jernbaner gavnede det hele
Samfund i Forhold til den Udgift, Stats-
kassen fik dertil. Men dette kan ikke
siges om denne Jernbane, denne ene mel-
lem alle de 29, thi den er bygget af en
Privatmand i Spekulationsøjemed. Jeg be-
tænker mig ikke paa at sige det; thi der
staar i hans eget Andragende om Erstat-